VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT ÎN REGIUNILE ARGEȘ ȘI OLTENIA

Zilele trecute, conducătorii de partid și de stat au vizitat regiunile Argeș și Oltenia, pentru a discuta cu conducătorii organelor locale, cu harnicii oameni ai muncii din cele două regiuni despre felul cum sînt înfăptuite hotărîrile Congresului al IX-lea al P.C.R. și a stabili obiectivele industriale noi, care vor contribui la dezvoltarea regiunilor în anii actualului cincinal.

În fotografie: Ca semn al recunoștinței pe care o poartă partidului, copiii oferă tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU flori și cravata roșie de pionier.

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 25 (1069) * miercuri 22 iunie 1966 * 8 pag. 30 bani

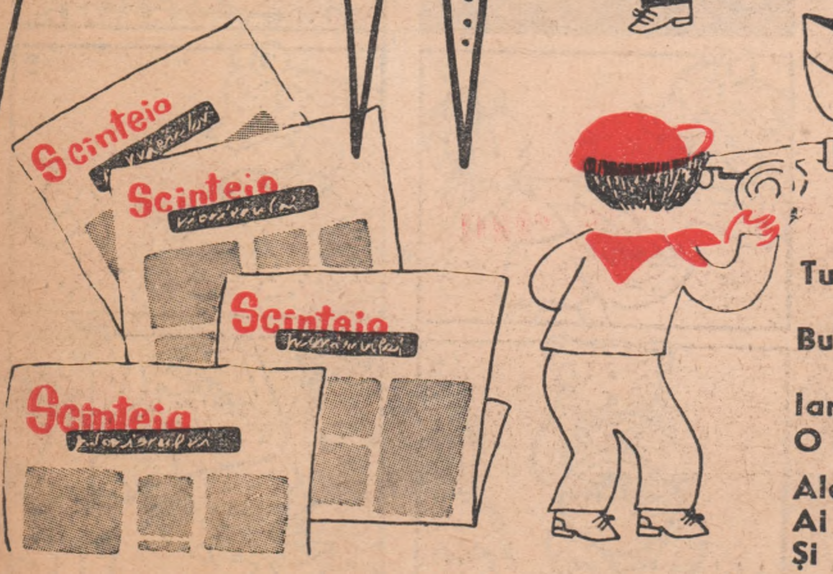
VA-CAN-ȚA

de Ovidiu ZOTTA

Aceasta e o invenție foarte veche,
Ea a precedat avionul și chiar guma
de mestecat,
Fiind de-o vîrstă cu scrisul, cu socotitul
Și cu primul școlar promovat!

Cum arăta acest strămoș al elevilor?
Ah, tu, ștrengarule antic, cu tăbliță
de lut,
De la tine pornesc jocurile, de la tine
și farsele
Pe care fiecare generație le repetă
neabătut!

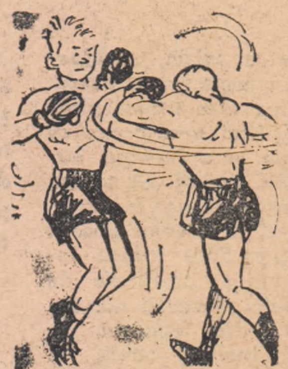

Tu ai descoperit, întîiul, plăcerea
de-a ști,
Bucurîndu-l pe dascăl cu slova-ți
frumoasă.
Iar dascălul a născocit pentru tine
O răsplată aleasă...

Alergînd ca ied printre ierburi și stele,
Ai descoperit că e fermecătoare,
Și ai lăsat, în diata ta de străbun
al elevilor,
Să fie veselă și să se cheme
vacanța mare!

Desen: Stela CREȚU

ANCHETA NOASTRĂ

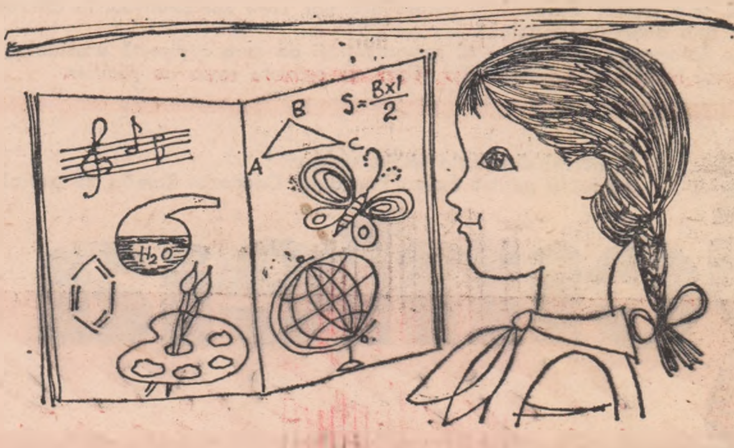
„CE AŞ FACE DACĂ AŞ MAI AVEA 14 ANI?"

Intr-una din zile, la redacţie a sosit o scrisoare din care redăm cîteva fragmente : **„În acel moment, dorinţa mea cea mai vie era să fiu o fiinţă din poveşti : să zbor, să-mi cunosc patria, să descopăr tainele naturii. Aş vrea să devin o pictoriţă, o scriitoare, o poetă ; una din toate acestea — dacă nu chiar toate la un loc, pentru a avea posibilitatea să descriu natura şi frumuseţile ei... Oare voi reuşi ? Visul visat cu ochii deschişi m-a străpuns, m-a cucerit !..."**

V-am redat cîteva din gîndurile unei fetiţe de 14 ani, pioniera **Aurica Bîrtoi** din comuna Stroieşti, raionul Gura Humorului... Dorinţe şi visuri... Idealuri specifice vîrstei.

Pentru a afla răspuns la întrebările pe care şi le pune Aurica — şi nu numai ea — ne-am adresat unor oameni de cele mai diferite profesii, cu o bogată experienţă de viaţă. Tema ?... **CE AŢI FACE DACĂ AŢI MAI AVEA 14 ANI ?"**

Să le dăm cuvîntul.

Desene : Stela CREŢU

„Cu ajutorul cărţilor"

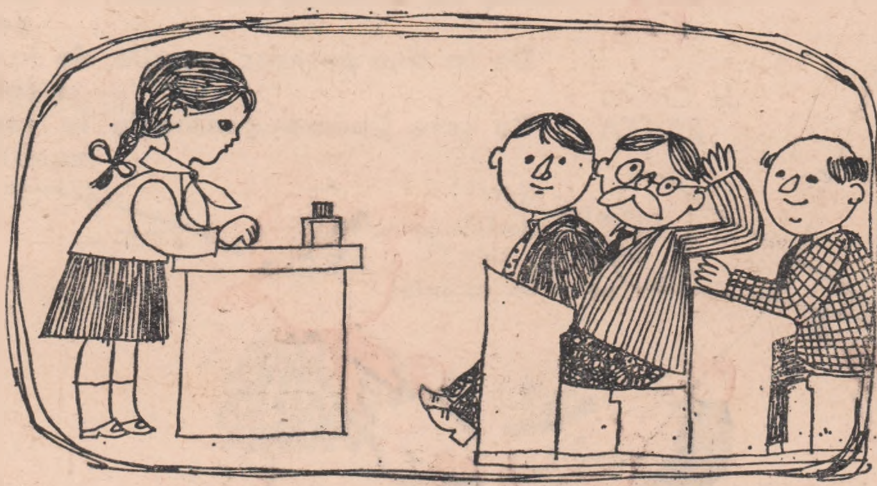
ACAD. PROF. DR. EMIL POP
om de ştiinţă emerit, preşedintele secţiei de biologie a Academiei Republicii Socialiste România.

De mic m-a pasionat literatura. La 10 ani citeam o mulţime de romane de aventuri... Cu timpul, însă, am îndrăgit notele de călătorie. În mod deosebit am admirat romanele lui Jules Verne. Descrierile de natură — împletite cu acţiuni vii, pline de mister şi de peripeţii neprevăzute — mă captivau... Cu ajutorul cărţilor îmi creasem o lume a mea... Renunţam, de multe ori, la alte distracţii numai din dorinţa de a sta într-un loc liniştit, să mă afund în lectură... Nu-mi dau bine seama ce doream, pe atunci să ajung. Cred că scriitor sau gazetar. La un moment dat, am observat însă cu surprindere că în tot ceea ce citeam căutam ceva anume. Aşa mi-am descoperit înclinaţia de a afla cît mai multe lucruri despre natură, despre vieţuitoare. Cărţile cu aceste teme mă atrăgeau acum îndeosebi. Se năşteau în mintea mea fel de fel de întrebări : „Cînd şi cum au apărut fiinţele pe pămînt ?" „De ce acestea se deosebesc — totuşi — între ele ?" „Cum de reuşesc să se adapteze la felurite condiţii de viaţă ?". În jurul vîrstei de 14 ani, dorinţa de a deveni... scriitor m-a îndemnat să mă înconjur cu cărţi, iar cărţile mi-au descoperit... domeniul biologiei ! Ce aş face dacă aş mai avea o dată vîrsta Auricăi ? Ei bine, aş citi mult, mai mult decît atunci cînd aveam această splendidă vîrstă şi n-aş lăsa nici un domeniu al artei, ştiinţei din care să nu aflu cît mai mult. Iar mai tîrziu, înclinaţia spre o anumită specialitate s-ar face şi ea simţită. Totul este să-i pregăteşti un teren fertil, adică să-ţi dezvolţi interesul pentru oameni, pentru natură, pentru muncă.

„De ce oare ?..."

VASILE VOICU,
montor, Uzina de maşini electrice, Bucureşti.

Întrebarea dv. este : Ce ai face dacă ai avea 14 ani ? Ei bine, daţi-mi voie să vă spun, mai întîi, ce fac la... 27 de ani, cîţi ani am acum. Montez demaroare pentru maşini, adică acele motoraşe care pornesc maşina. Îmi place această meserie. Însă mai fac şi alte lucruri — de pildă, umblu prin expoziţiile de pictură şi îmi ocup în fiecare duminică locul în tribunele stadionului. Adesea, însă, îmi vin unele gînduri. M-ar încînta, de pildă, ca în locul aplaudatei extreme stîngi de pe teren să fiu eu ! Dar uite, orice aş face, nu se poate ! La vîrsta mea, e cam greu să devii sportiv de performanţă. De ce oare n-am făcut eu sport organizat de pe la 13—14 ani ? Să mai am această vîrstă, aş rezerva cel puţin 6 ore pe săptămînă antrenamentului, ba poate şi mai mult ! În acelaşi timp, aş frecventa muzeele de artă plastică, aş sta de vorbă cu pictorii şi sculptorii. Sînt convins că în felul acesta orizontul meu cultural de acum ar fi mult mai larg şi chiar rezultatele mele în uzină ar fi superioare. Bineînţeles că nici acum nu mă plîng de ele, dar să mai am o dată 14 ani... Tu, Aurico, ai tocmai această vîrstă minunată !

„Fericirea vîrstelor viitoare"

VASILE BRÎNZEI
profesor emerit, directorul Liceului „Nicolae Bălcescu" Cluj

Dacă aş mai avea o dată 14 ani aş învăţa foarte bine ! E drept, în copilărie (iertaţi-mi lipsa de modestie...) n-am învăţat de loc rău, însă să mai am o dată vîrsta ta, Aurico, aş depune mult mai mult efort la învăţătură. Mi-aş lua notiţe la ore, aş ruga cît mai des pe profesori să-mi dea explicaţii suplimentare, aş studia la fiecare materie lucrări din domeniul respectiv, aş coresponda cu oameni de ştiinţă. Din ziare şi reviste, aş decupa articole şi fotografii cu care mi-aş întocmi o documentare personală pe probleme : fizică şi chimie, literatură, cosmonautică, ştiinţe naturale ! Dar ca să ştiu ce aş face la 14 ani, vezi şi tu că au trebuit să treacă... de două ori pe atît ! Şi cum e imposibil ca un copil de 14 ani să aibă mintea unui om de 50, îngăduie-mi, Aurico, să judec eu o clipă pentru tine şi să spun : învaţă cu dragoste, cu încăpăţînare, cu pasiune ! Este lucrul cel mai important pe care trebuie să-l faci la această vîrstă cu care nu te vei mai întîlni ; este lucrul care-ţi va înlesni fericirea vîrstelor viitoare !

După cum vedeţi, dragă Aurica şi dragi cititori, răspunsurile primite diferă. Cu toate acestea ele au ceva comun, şi anume ideea că la această vîrstă nimic din ce te înconjoară nu trebuie să te lase indiferent. Nu e numai vîrsta visurilor, ci şi a primelor împliniri, deci a răspunderilor sporite faţă de tine însuţi şi faţă de societate. Pe care din sfaturile date de cei trei interlocutori să le urmaţi ? Pe toate ! Şi să mai consemnăm că e o mare bucurie să discutăm despre astfel de lucruri în epoca noastră, cînd pentru copiii României socialiste s-au creat astfel de condiţii încît orice proiect de viitor poate fi dus la îndeplinire fără greş !

anchetă realizată de Emil BUNEA

Ultima zi de şcoală

Curtea largă, coridoarele, clasele sînt pustii. Liniştea este atotstăpînitoare. Nici n-ai crede că domnia ei a început numai de curînd. Şi totuşi, şotronul desenat în curte, mingea de cauciuc spartă şi dezumflată uitată într-un colţ, amintesc de ultimele recreaţii ale copiilor, din această zi. Dacă închizi ochii, în clase parcă mai auzi larma copiilor. Cîte n-au avut ei de făcut astăzi ? ! Să alcătuiască cîte un „discurs" pentru tovarăşa dirigintă, să tăinuiască pînă în ultima clipă buchetele de flori pentru profesorii care au avut atîta răbdare cu ei de-a lungul anului. În semn de rămas bun, cei din clasa a VII-a A au pregătit un mic spectacol, iar colegii lor dintr-a VI-a s-au căsnit să scrie cît mai corect, în limba franceză un salut pentru tovarăşa profesoară, care-i învaţă frumoasa limbă a lui Voltaire.

Iată, într-una din clase, aşezate cu grijă pe bănci, pe catedră, stau lucruri dintre cele mai diferite : şorţuleţe, rochiţe, planşe, corpuri geometrice, obiecte din lemn.

Fiecare dintre ele, pe o mică bucăţică de hîrtie, prinsă cu un ac, are un nume. Numele unei fete sau al unui băiat. Citindu-l, parcă vezi o fetiţă cu fundă albă, lucrînd cu mare atenţie „puncte şi fluturaşi", îţi închipui migala cu care a rotunjit conul băiatul cu degete subţiri. Toate acestea vor alcătui expoziţia, bineînţeles frumoasa expoziţie, pe şcoală (Şcoala generală nr. 5, Bucureşti).

Dar, cine a spus că şcoala acum e pustie ? Iată-le pe Semănaru Gabriela şi Popescu Domnica dintr-a VI-a D, pe Streja Dan, Lazăr Anca şi Dobre Mircea dintr-a VI-a F, şi încă mulţi alţii din celelalte clase. S-au strîns cu toţii... la panoul de onoare. De acolo, zîmbesc fericiţi. Încă un an şcolar s-a încheiat cu succes !

Elena MĂNESCU

Desen : G. BURSCHI

VACANȚĂ

Concursul nostru: CINE ȘTIE MAI MULT

Clasele IV-V
Etapa I-a
Seria a III-a

1. Mărgeluș lucrează la aritmetică... să-l urmărim : 3/8 din timp privește pe fereastră, 1/16 încearcă să prindă o muscă, 1/4 ronțăie un măr, 3/16 mîngiie pisica și 1/16 oftează pentru că ceilalți copii au isprăvit de mult lecțiile. Numai 2 minute a lucrat Mărgeluș. Cît timp a pierdut ?	Peste o oră	O oră	Mai puțin de o oră
2. În caietul de notițe al lui Ionel, am citit următorul fragment : „...un detașament al Domnitorului a atacat frontul armatei vrăjmașe, în timp ce un al doilea detașament a atacat prin flanc. În momentul hotărîtor, însuși Domnitorul s-a aruncat în mijlocul bătăliei. Totodată, s-a produs, printr-un al treilea detașament și un atac din spate, ce a preschimbat retragerea lui Soliman Pașa, în panică. Unii dintre fugari s-au înecat în apa Siretului, alții în Dunăre, mulți au căzut prizonieri..." Răspundeți, care din acești trei domnitori a cîștigat celebra bătălie, descrisă în caietul lui Ionel ?	Mircea cel Bătrîn	Ștefan cel Mare	Petru Rareș
3. Făt-Frumos și Ileana Cosînzeana sînt urmăriți de Zmeul cel cumplit. Făt-Frumos aruncă în urmă oglinda ce se preface în lac și gresia care devine un munte. Zmeul întinde urechea în văzduh, o cufundă în apă, o lipește de piatra muntelui. Unde va auzi mai bine galopul calului pe care se află fugarii ?	În văzduh	În apă	În piatra muntelui
4. Cu cine vorbește eroul unei cunoscute povestiri a scriitorului Emil Gîrleanu, pornit pe zăpadă, la plimbare, sub lumina lunii ?	Cu umbra	Cu copacii pădurii	Cu gîndul

Clasele VI-VIII
Etapa I-a
Seria a III-a

1. Costel se laudă cu lectura lui, dar mai totdeauna răsfoiește volumele, citind pe sărite. Și iată că una din cunoscutele opere literare românești i-a „servit" o strașnică păcăleală : el a deschis cartea la „Tabla de materii" și a ales grăbit ultimul capitol, intitulat *„Cel mai plăcut capitol pentru cititor"*. Găsind pagina respectivă, mare i-a fost uimirea cînd a descoperit că întreg capitolul era alcătuit din... puncte, puncte. Cum se numește autorul acestei cărți?	Ion Slavici	Alexandru Odobescu	Mihail Sadoveanu
2. Ajungînd în hala unei uzine, Ștefăniță, reporterul a înregistrat următorul schimb de cuvinte : — Salutare, plantă de baltă! — Ba să mă ierți, ceea ce spui am fost odată. Apoi am devenit celuloză, pe urmă, tratată cu o soluție de hidroxid de sodiu, m-am numit alcaliceluloză. Peste puțin voi fi xantogenat de celuloză și după o baie în hidroxid de celuloză, voi căpăta culoarea mierii ajungînd viscoză. Așteaptă pînă am să trec printr-o baie de acid sulfuric și abia pe urmă îmi vei putea spune... Cum ?	Mătase artificială	Celuloid	Hîrtie
3. La care dintre aceste congrese internaționale de matematici, cunoscutul om de știință român Gheorghe Țițeica a fost ales președinte al secției de geometrie ?	Toronto (1924)	Zürich (1932)	Oslo (1936)
4. Un pionier se fotografiază pe malul unei ape și trimite poza bunicii, cu explicația : „Expediția noastră se află în masivul muntos ce numără cele mai multe lacuri glaciare din toți Carpații noștri". Ajutați-i bunicii să știe unde este nepotul ei :	În masivul Paring	În masivul Retezat	În masivul Făgăraș
5. ...Pe tabla neagră a scris o înmulțire : 249 × 87. Dar micul școlar stă cu capul plecat „încurcat în socoteli". Cărui pictor român îi aparține această pînză ?	Nicolae Grigorescu	Theodor Aman	Octav Băncilă
6. Ne aflăm în Moldova anului 1858... Domnitorul Mihai Sturdza arestează pe fruntașii mișcării revoluționare. Mai tîrziu, 13 dintre ei, în frunte cu Alexandru Ioan Cuza, sînt îmbarcați la Galați, sub pază, spre a fi trimiși în Turcia. Dar barca lor ia o direcție opusă și astfel, exilații sînt salvați... În ce port a ajuns de fapt barca ?	Măcin	Brăila	Tulcea

Erată : În numărul 21 din 25 mai, pagina 3, la prima întrebare pentru clasele VI-VIII, se va citi : „Iacob Heraclide, domn al Moldovei din secolul XVI", în loc de „secolul VI".

EPIGRAME

UNUI SOMNOROS

Vara soarele răsare
Totdeauna prea de noapte
L-ar vedea și el odată
Dacă-ar răsări la... șapte

„SPORTIVUL"

Apă rece de pîrîu
Tocmai bună — pînă-n brîu.
Sus pe mal, citește-n carte
Dan, să-nvețe să înoate.

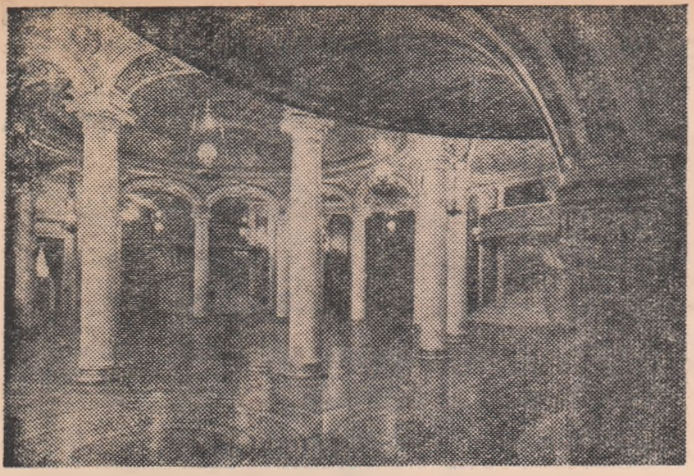
UNUI CHIULANGIU

Gică face focul
Sandu prinde pește
Radu-adună vreascuri
Ionel... chiulește.

Povestea străzilor

CALEA VICTORIEI

de AL. Dinu IFRIM

Ateneul — aspect interior.

Da, fiecare stradă, fiecare colţ de stradă, îşi are povestea sa, istoria sa.

Calea Victoriei, bunăoară...

O zi din toamna anului 1878.

Osman Paşa, mare general, comandantul armatelor otomane înfrînte la Plevna, acum prizonier la Bucureşti, trage cu urechea afară, la fereastra deschisă.

— Ce se aude?! se întreabă deodată, trecîndu-şi obosit palma prin barba răvăşită, crescută în dezordine de nesomn.

De afară pătrundea pînă la el, în hotelul situat pe Podul Mogoşoaiei, un freamăt lung, cu răpăit de tobe.

Osman Paşa îşi trase pe umeri haina şifonată, ţesută cu fir auriu de mătase, ieşi pe balconul lăsat spre stradă. O clipă — şi se trase înapoi ca muşcat de şarpe.

Scena pe care o văzuse îl făcu să se cutremure.

De-a lungul străzii treceau trupele care îl înfruntaseră în redute, pe cîmpul de luptă. Ostaşii plecaţi de la plug şi de la coasă, să treacă prin urgiile războiului, luptînd cu eroism fără seamăn, aducînd ţării independenţa.

Se întorceau acum victorioşi, făcîndu-şi intrarea în Bucureşti pe Podul Mogoşoaia, la 8 octombrie 1878.

De atunci, de la această istorică victorie, şi-a căpătat strada numele nou: *Calea Victoriei.*

Strada este însă foarte veche, fiecare colţ sau casă evocă chipuri şi întîmplări emoţionante.

Cam pe locul unde se află azi Casa Centrală a Armatei, se afla librăria Alcalay, cel dintîi anticar bucureştean. Pragul librăriei era adesea trecut de un om cu ochii visători, cu fruntea înaltă, încadrată de păr bogat.

— Am nişte cărţi rare, îi ieşea înainte librarul, vorbind zgomotos, arătîndu-i dulapurile ticsite.

Musafirul răsfoia cărţile, îşi alegea pe cele trebuincioase. Cînd era la strîmtoare, le vindea aceluiaşi librar.

Clientul credincios al librăriei Alcalay era Mihai Eminescu.

Drumurile sale zilnice îl duceau îndeosebi pe această stradă, unde era redacţia ziarului „Timpul", la care a lucrat o vreme, cît şi (în apropiere de biserica Albă) locuinţa lui Slavici, care-i dăduse poetului găzduire.

Admiraţia lui Slavici pentru Eminescu se răsfrînge în amintirile sale:

„Eminescu şi eu ne-am împrietenit în iarna anului 1869 la Viena, unde ne urmam studiile universitare...

Eminescu era... un tînăr oacheş, cu faţa curată şi rasă peste tot, cu un lung „ciăbăţ" bănăţenesc peste pletele negre, cu ochi mărunţi şi visători şi totdeauna cu un zîmbet oarecum batjocoritor pe buze...

Om de o veselie copilăroasă, el rîdea cu toată inima, încît ochii tuturora se-ndreptau asupra lui...

El crescuse în Moldova, în Bucovina, la Sibiu, la Blaj, la Bucureşti şi în multele lui cutreierări mereu în mijlocul poporului român, citise cronicarii şi multe cărţi bisericeşti, cunoştea literatura română în toate fazele ei şi în acum destul de lunga mea viaţă n-am cunoscut om stăpînit deopotrivă cu dînsul de gîndul unităţii naţionale şi de pornirea de a se da întreg pentru ridicarea neamului românesc"...

Am făcut deunăzi acelaşi drum, pe Calea Victoriei, căutînd casa în care a locuit Eminescu.

M-am întors apoi, lăsînd în urmă clădiri monumentale — Ateneul, eleganta sală a Palatului, cu suita de blocuri răsărite în jur.

Cîndva, pe aici se afla casa Bossel, cu sala de spectacole în care a debutat Matei Millo, prezentînd în faţa publicului „Coana Chiriţa" lui Alecsandri. Dar casa aceasta a rămas cunoscută şi prin altceva. O aripă adăpostea magazinul şi librăria lui C. A. Rosetti, unde se întîlneau revoluţionari paşoptişti. Tot aci se centralizau sumele depuse de susţinători ai revoluţiei, pentru procurarea de arme. Banii se eliberau pe baza unor chitanţe prevăzute cu un simbol secret: un cîrnat însemna o puşcă; un cîrnat mic — un pistol. Armele se depozitau în aceeaşi librărie, ferite cu grijă de poliţaii lui Bibescu Vodă.

Am parcurs strada de la un capăt la altul şi am revenit acolo de unde începe. E un bloc nou acolo.

— Bună ziua, pe cine căutaţi? m-a întîmpinat un băiat.

— Pe tine, am glumit. Tu nu eşti Nicuşor?

— Nu, eu sînt Zorilă. Aşa mă cheamă, Zorilă Ion.

— Şi-n ce clasă eşti?

— Am terminat a V-a.

— Cu bine?

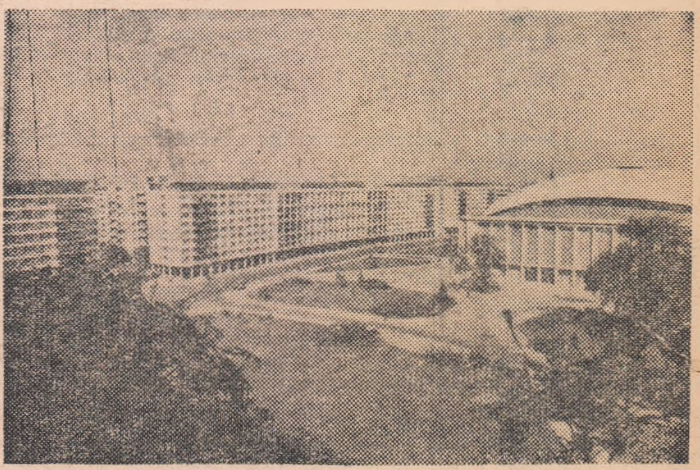
— Cu bine, dar putea să fie şi mai bine. Ca Marcel Livezeanu, de la scara D. Colegul şi prietenul meu. El are note mari, de 9 şi 10.

Băiatul a dat bună ziua şi a zbughit-o pe trotuar. Zărise un alt băiat ieşind de la scara D. Livezeanu, pesemne.

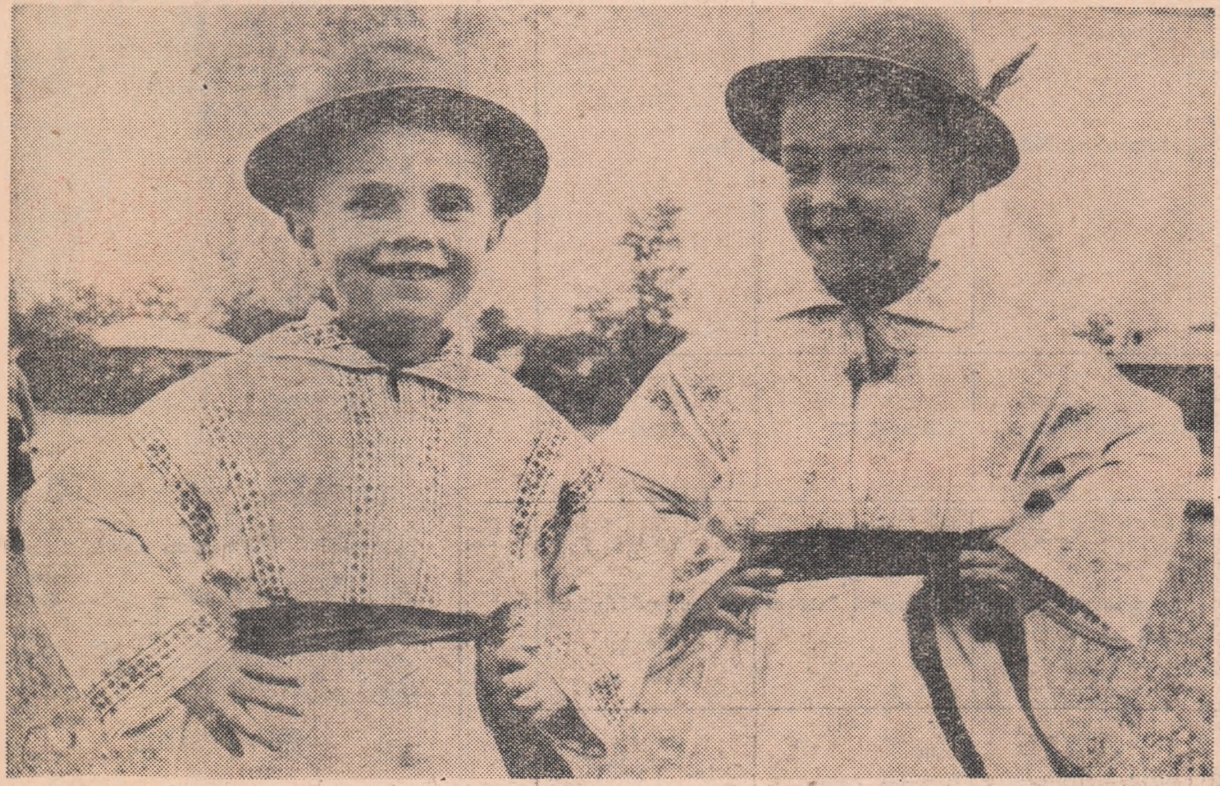
Blocul nou, frumos, în care locuieşte, şi care poartă pe frontispiciu tăbliţa albastră cu numărul 1, e înălţat pe locul unde exista cîndva o grădină care cobora pînă la Dîmboviţa; în mijloc, erau nişte case vechi ale lui Ienăchiţă Văcărescu.

Grădina cu casele vechi s-au contopit de mult cu pămîntul, în jur s-au ridicat construcţii mari, străjuite de cunoscutul bloc turn. Versurile-testament ale poetului îşi păstrează însă nestinse semnificaţia şi strălucirea:

„Urmaşilor mei Văcăreşti
Las vouă moştenire
Creşterea limbii româneşti
Ş-a patriei cinstire".

Sala Palatului, cu salba de blocuri înalte din vecinătate.

Flăcăi...
Fotografie de AL. MIHU

Muzeul din comună

Muzeul din comuna noastră, unul dintre cele mai frumoase din regiune, e vizitat nu numai de gospodarii de aci, ci şi de foarte mulţi excursionişti din ţară. Străbătînd cele trei secţii ale muzeului, întîlneşti nenumărate obiecte din paleolitic, din neolitic, din epoca bronzului şi a fierului. Foarte multe din cele 700 de piese, care se găsesc în muzeu, au fost descoperite de locuitori pe malul lacului Potelu. În vacanţă şi noi, copiii, vom fi alături de părinţii noştri care continuă săpăturile.

NEŞA PETRE
comuna Orlea, raionul Corabia, reg. Oltenia

ŞTEFĂNIŢĂ TRANSMITE

De data aceasta nu m-am mai deplasat pe teren. Abia sosisem la redacţie, că telefonul a şi început să zbîrnîie. Cînd am ridicat receptorul, nu mi-am dat seama cine era. Abia după cîteva clipe m-am lămurit. Era pionierul Popescu Victor, unul dintre bunii prieteni ai gazetei. Îmi telefona din comuna natală, din Laloşu, raionul Olteţu.

— Alo, Ştefăniţă, mă asculţi?! Vreau să-ţi transmit o veste bună.

Mi-am luat repede carneţelul şi m-am pregătit să notez.

— Te ascult Victore...

— În curînd vom avea în sat lumină electrică.

Ştirea ne-a bucurat mult.

— Continuă, l-am rugat.

— Vestea s-a răspîndit pe la începutul lunii aprilie. Cînd au sosit nişte maşini cu cîţiva ingineri şi tehnicieni. În aceeaşi zi au început măsurătorile şi calculele. Mă auzi?

— Da, da. Te ascult!

— Curînd după aceea au fost aduşi stîlpii. Săpatul gropilor a început repede. Apoi, camioanele au început să aducă nisipul, cimentul şi toate cele necesare. Un du-te vino necontenit pusese stăpînire pe întreaga şosea. La descărcatul camioanelor au ajutat tot timpul şi părinţii.

— Dar voi, voi pionierii, aţi ajutat la ceva?

— Bineînţeles. Tomuleasă Lucică, Pîrvu Ştefan şi Lăcraru Ionel sînt doar cîţiva dintre cei care au venit din detaşamentul nostru. I-am ajutat pe electricieni. Acum lucrările sînt avansate. În curînd vom sărbători evenimentul... Aş vrea să te invit şi pe tine. Ai să vii?

— Bucuros, dragă Victore. Numai te rog un lucru. Anunţă-mă din timp.

— Bine, atunci pe curînd, dragă Ştefăniţă!

VULTURUL DIN VLADIMIRI

Motrul se zbuciumă în vale. Stînca îl zăgăzuiește, i se împotrivește și-l poartă pe-acolo pe unde a hotărît ea, de veacuri, să-l lase. Caii privesc și ei de sus la lupta aprigă dintre apă și stîncă și sforăie neliniștiți. Unul din călăreți — să tot aibă 40 de ani — din fruntea pîlcului, unde merge ca un domn, își poartă încet privirile peste chinul apei și oftează.

— Eh, Motrule !... Zbuciumă-te, pribeagule, zbuciumă-te ! Cel puțin pe tine te-așteaptă o cale mai liberă, mai ușoară către vale... Dar zbuciumul nostru, drăguțule, afla-va el oare alinare ?...

Fruntea senină, deasupra privirii aprige, se încruntă ușor. Are umeri bine legați călărețul, din care pornesc brațe tari de criță. Așa cum merge călare și pe cap cu căciula de hîrșie neagră cu fundul alb, și tot se vede că nu-i prea înalt, dar că-i bine legat la trup și știe mai bine ca oricare altul să se poarte în șa. Privirea ochilor săi căprui străpunge pînă hăt, în zare sălbatica frumusețe a cheilor săpate în stînca potopită de nea.

Un alt călăreț, pe-un roib tînăr, saltă în șa, liniștit, puțin mai în urma primului. Așa merge încă din Cîmpia Padeșului, pe care au lăsat-o în urmă și unde au înălțat steagul răscoalei. Și pentru o vreme, nimeni nu mai tulbură tăcerea de piatră a munților.

— Știi ce-a scris, acu-i anul, un călător englez care ne-a străbătut țara ? — rupse din nou tăcerea cel care oftase.

— Oi ști, slugere, dacă mi-i spune — răspunse călărețul de pe roib

— Martur la toate întîmplările și năcazurile noastre, străbătînd satele noastre năpădite de nevoi și amărăciune, privind la trufia boierilor și la cea a turcului, a zis : nu există popor mai asuprit și mai strivit de angarale... Nici un alt popor n-ar suferi cu aceeași răbdare și resemnare aparentă nici jumătate din sarcinile care-l copleșesc...

Ochii lui privesc cu asprime și palma i se încleștează pe mînerul spadei.

— ...Destul am răbdat, Gîrbeo. Deși am ajuns om cu o oarecare stare, sînt os din osul acestor moșneni și clăcași ajunși în silnicie și nevoi... Și-o veni acum și vremea cînd și boierii, și turcii or trebui să dea socoteală. Așa că pregătește-ți paloșul, voinice !

Drumul se mai netezește și călăreții pășesc mai ușor pe pămîntul înghețat. Slugerul privește înapoi la șirurile de panduri și o lumină parcă i se așterne în priviri cînd îi vede falnici și gata de luptă. Poate tocmai de aceea îi și rostește celui de-alături :

— Am pornit, Gîrbeo, și cînd om fi mii și mii de năpăstuiți ai soartei, nici o pravilă nu ne-o mai opri de a întîmpina răul cu rău ! Că și șarpele, Gîrbeo, cînd îți iasă în cale, dai cu bîta în el, de-l lovești, ca să-ți aperi viața... Dar pe boieri, și pe turciți, și pe toți acești balauri care se fericesc din jalea norodului, pînă cînd să-i mai suferim ?

Slugerul Tudor mai cutreieră o dată cu privirea sa de vultur zările reci de sfîrșit de ianuarie. Gîrbea își trase calul lîngă sluger și-i spuse :

— Să ne grăbim, slugere Tudore, ne-ajunge dinspre munte înserarea.

Tudor se înălță în scări, se întoarse către cei care-l urmau și le porunci :

— Să ne grăbim, panduri ! Ne-așteaptă zile de luptă și de lumină !

Iar pandurii, chiuind de răsunară văile, îi răspunseră :

— Trăiască dreptatea ! Trăiască domnul Tudor !..

. . . .

Și chiar în noaptea acelei zile, de 23 ianuarie 1821, emisarii slugerului Tudor din Vladimiri împînziră satele. Chemarea lui înflăcărată aduce pretutindeni pe plaiurile oltenești duhul revoltei, care-i transformă pe țărani în răzbunători neînduplecați ai chinurilor și jafurilor și a tot soiul de nelegiuiri îndurate de ei. Pîrjolul cuprinde, în cîteva zile, toată Oltenia, iar „domnul Tudor", cum încep a-l denumi țăranii, proclamă în toate județele de peste Olt — libertate, egalitate și desființarea privilegiilor boierești. Un boier luminat din acea vreme, cărturarul Dinicu Golescu, descriind starea nenorocită a țărănimii, lămurește deosebit de clar de ce proclamația de la Padeș a lui Tudor Vladimirescu a avut un asemenea uriaș ecou în rîndurile țărănimii : „Birnicul Țării Românești, care lăcuiește într-acel bogat și frumos pămînt, este într-o sărăcie și într-o ticăloșie atît de mare, încît un străin este peste putință să crează această proastă stare... O, se cutremură mintea omului cînd își va aduce aminte că... frații noștri au fost cîte zece așternuți pe pămînt, cu ochii în soare și o bîrnă mare și grea pusă pe pîntecele lor, ca, mușcîndu-i muștele și țînțarii, nici să nu poată a se feri. Alți creștini, tot pentru dare de bani, au fost spînzurați cu capul în jos și alții închiși în coșarul de vite, unde le-au dat fum, și altele asemenea pedepse..."

„Domnul Tudor", conducătorul mulțimilor de asupriți răsculați pentru o viață mai bună, făgăduia poporului că „averile cele rău agonisite ale tiranilor boieri" urmează să fie împărțite țăranilor, celor ce le și munceau, hrănindu-le cu sudoarea și sîngele lor, promițînd, totodată, eliberarea de iobăgie.

În două luni, în fruntea oștilor sale de panduri, arnăuți, clăcași și țărani liberi — cărora, pretutindeni pe unde treceau, li se adăugau sute și sute de răzvrătiți — Tudor străbate întregul drum de la Padeș spre București, în care intră triumfal, aclamat de mulțime și spre groaza boierilor ce se surghiunesc peste hotare.

Tabăra și-o stabilește lîngă Cotroceni, pe locurile unde-i azi Palatul pionierilor. Și cîtă vreme stă în București — mai bine de două luni — Tudor Vladimirescu e adevăratul conducător al țării, cîrmuind treburile acesteia spre binele norodului și împotriva boierilor cărora, nu de puține ori ține să le amintească : *Patria este norodul, iar nu tagma jefuitorilor !*

În timpul răscoalei populare din 1821, în toate teritoriile locuite de români, lupta sfîntă a lui Tudor, pentru libertatea patriei și a celor obidiți, a avut un ecou uriaș. În Moldova și în Transilvania, țăranii vedeau în Tudor pe salvatorul lor. E cunoscută întîmplarea cu Adam Bedia, din Sulighete (Hunedoara) care, oriunde întîlnea un grup de țărani, scotea o scrisoare din șerpar, i-așeza roată și, deși nu știa carte, se prefăcea a le citi o proclamație : „Se face înștiințare că, de către răsărit, s-a ridicat un crăiuț, cui e numele Todoraș, dintîi cu puțină oaste, dar din zi în zi sporește... Dumnezeu i-o fi asupra, că vrea să facă dreptate... și de-o sfîrși lucrul bine acolo, pînă în Paști o da și într-acoace".

Dar fugiți sau rămași la București și prefăcuți prieteni ai răscoalei, înspăimîntați de răscoală, boierii unelteau. Ei nu puteau nicidecum să accepte smulgerea averilor din mîinile lor, desființarea iobăgiei... adică toate acestea care ar fi dus la dispariția clasei lor. Scrisorile către Poarta otomană — dușmana de moarte a independenței țării — curgeau. Și în cele din urmă intrigile boierești au triumfat : în mai 1821 trupele turcești pătrund în țară.

Pe de altă parte, boierii intrigă și în tabăra eteriștilor greci ai lui Ipsilante, care pun la cale prinderea lui Tudor.

Tudor încearcă să trateze cu turcii, ca să cîștige timp pentru o luptă mai aprigă și mai organizată împotriva acestora. Turcii însă înaintează spre București și Tudor cu oștirea sa se retrage către Golești. De aci, în miezul primăverii care înflorise meleagurile argeșene, Tudor este atras hoțește de eteriști și ucis.

Oștirea se dezbină, turcii nu întîmpină nici o opreliște și, jefuind și prădînd, îi ajung din urmă și pe eteriști pe care, la Drăgășani, îi înfrîng.

. . . .

Lupta lui Tudor Vladimirescu n-a rămas fără urmări și, așa cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R., în cuvîntarea rostită chiar pe Cîmpia Padeșului, „ceea ce a început Tudor au continuat revoluționarii democrați de la 1848, a dus mai departe, într-o formă superioară, partidul comunist — continuatorul celor mai bune tradiții de luptă ale poporului nostru. Poporul român a dat multe jertfe în lupta de eliberare națională și socială, pentru a ajunge să fie stăpîn pe soarta sa, făurind, în frunte cu partidul comunist, patria care este acum a norodului".

Ștefan ZAIDES

LA ZI, PENTRU VOI

În cele peste 100 tabere de odihnă, sportive și internaționale, amenajate pentru vacanța de vară a școlarilor, au sosit primii oaspeți. La Sinaia, Bușteni, Breaza, ca și în alte localități pitorești de pe Valea Prahovei, în stațiunile de pe litoral, petrec minunate zile de odihnă și recreere elevi din regiunile București, Dobrogea, Iași, Brașov și altele, care au încheiat cursurile. În curînd sînt așteptați și cei din clasa a VIII-a, care trăiesc în prezent emoțiile examenelor.

Multe tabere și-au mărit anul acesta capacitatea de cazare. Numai în tabăra de la Năvodari de pildă, vor fi cuprinși 9 000 de elevi care vor beneficia de tratament heliomarin. Alți 8 000 își vor petrece vacanța la Bucșoaia și Homorod, în regiunile Suceava și Mureș-Autonomă - Maghiară, iar aproape 10 000 vor merge la Sinaia și Cheia, în regiunea Ploiești. De asemenea, mii de școlari se vor îndrepta peste cîteva zile către Bran, Timiș și Brașov.

În programul vacanței de vară sînt inscrise, de asemenea, excursii interregionale și drumeții care vor permite elevilor să cunoască mai bine realizările din regiunile vizitate, monumente și locuri istorice, muzee.

LA ZI, PENTRU VOI

CALEIDOSCOP

SECRETUL IMBLINZITORILOR DE ȘERPI

În Africa centrală și de sud, **deși** regiunile sînt bogate **în tot felul de** șerpi, nu există nimeni care să **îmblînzească** astfel de reptile. **În Egipt** însă, unde trăiește o rudă de **proporții** mai mici a **cobrei** indiene, **ei** sînt foarte numeroși. Care **să fie** cauza că numai acolo unde există **cobra** (India, Birmania, Siam) există și îmblînzitori ?

Dacă o **cobră** este lovită ușor **cu** un băț, gîtul i se umflă, ridică enervată capul, dar nu atacă, fiindcă se teme. Reacția oricărui alt șarpe ar fi fost în primul moment mușcătura. **Cobra,** însă, nu se repede să muște, ci urmărește bățul sau mîna care a atins-o. Pe această caracteristică se întemeiază întreaga „dresură". Îmblînzitorul întinde mîna dreaptă către șarpe și o mișcă mereu în toate direcțiile avînd grijă să nu o oprească nici o secundă. **Cobra** nu îndrăznește să muște, fiindcă toată atenția și-o concentrează asupra mișcărilor mîinii. Îmblînzitorul întinde și mîna stîngă cu care mîngîie șarpele. Dar capul **cobrei** urmărește înainte primul obiectiv. Alți îmblînzitori se lasă înfășurați peste braț sau corp cu **cobra,** dar această operație e posibilă numai cu reptile cărora încă din tinerețe li s-au distrus... glandele de venin.

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

Copiii din China populară au la îndemînă numeroase școli de specialitate unde, sub supravegherea cadrelor didactice, își dezvoltă înclinațiile artistice, talentul.

În fotografie : **Pioniera Cen Min studiază un nou cîntec la pian.**

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

UN REPREZENTANT DE SEAMĂ AL CULTURII ROMÂNEŞTI

Se împlineşte în acest an un sfert de mileniu de la moartea tragică a celui care a fost stolnicul Constantin Cantacuzino, cărturar, om de ştiinţă şi diplomat român, strălucit reprezentant al umanismului românesc, primul istoric şi cartograf român. Fiul lui Constantin Cantacuzino, postelnicul lui Matei Basarab şi al Elinei, fiica fostului domn al Ţării Româneşti Radu Şerban (1602—1611), contemporan cu spătarul Nicolae Milescu, cu Logofătul Miron Costin şi cu domnitorul Dimitrie Cantemir, cu Antim Ivireanu şi cu Dosoftei, Constantin Cantacuzino îşi are un loc de cinste în istoria patriei noastre ca învăţat şi om politic. Tînărul Constantin Cantacuzino şi-a făcut studiile mai întîi în ţară, apoi remarcîndu-se înclinaţiile lui pentru învăţătură este trimis să studieze în Turcia, la Adrianopol şi Constantinopol, iar apoi în Italia, la Veneţia şi Padova, unde a urmat cursurile celebrei universităţi de aici. După terminarea lor, în anul 1669, pleacă la Viena şi ulterior revine în ţară, pe timpul domniei lui Antonie Vodă. Încă din această perioadă Constantin Cantacuzino era preocupat de lărgirea cunoştinţelor sale, de cunoaşterea în amănunţime a trecutului ţărilor româneşti. El căuta permanent informaţii privind istoria poporului român, a studiat tot felul de cărţi şi documente din ţară şi străinătate, făcînd şi o călătorie în Moldova, unde a găsit o copie a cronicii lui Ureche. Timp îndelungat Constantin Cantacuzino a fost sfetnicul apropiat a trei domnitori — Şerban Vodă, Constantin Brîncoveanu şi fiul acestuia — Ştefan. Menţinerea păcii şi a unei independenţe interne a Ţării Româneşti în această perioadă se datoreşte în mare măsură abilităţii diplomatice cu care a condus el politica externă a ţării. De numele lui Constantin Cantacuzino este legată şi înfiinţarea Academiei de Studii Superioare, în anul 1679, pe timpul domniei lui Şerban Vodă, iar apoi mutată de Constantin Brîncoveanu într-o clădire nouă de lîngă mănăstirea Sf. Sava. Datorită ajutorului stolnicului s-a dezvoltat în ţară şi activitatea tipografică, tipărindu-se în această perioadă opere bisericeşti şi de cultură generală destul de numeroase şi la un nivel tehnic şi artistic dezvoltat. Dragostea pentru poporul din care făcea parte l-a îndemnat să scrie *Istoria Ţării Româneşti*, neterminată din cauza morţii lui tragice. În această lucrare el tratează problema originii poporului român pornind de la daci şi geţi şi arată cu date ştiinţifice de netăgăduit originea romană a poporului nostru din toate provinciile istorice: Transilvania, Moldova şi Muntenia.

Folosind toate datele adunate, cronicile şi legendele, descoperirile arheologice, informaţiile interne şi externe, Constantin Cantacuzino demonstrează originea poporului român, unitatea, continuitatea şi drepturile poporului nostru pe acest pămînt al patriei.

O altă însemnată lucrare a lui este lucrarea geografică *„Harta Ţării Româneşti"*, care este şi cea dintîi hartă de la noi. Ea cuprinde împărţirea administrativă, munţii, apele, localităţile şi alte amănunte de ordin geografic ale Munteniei, dînd şi indicaţii precise privind vestigiile arheologice.

Azi, la împlinirea a 250 de ani de la asasinarea lui în sumbra temniţă din Constantinopol, poporul român îşi aduce aminte cu recunoştinţă de marele cărturar şi patriot, luptător pentru libertatea şi independenţa naţională a românilor, stolnicul Constantin Cantacuzino.

Pe meridianele globului

Albina artificială, aşa a fost denumit aparatul pentru colectarea polenului de pe culturi agricole realizat în R. P. Bulgaria. Aparatul are o construcţie simplă, cîntăreşte 450 grame şi este alimentat de o simplă baterie de lanternă de buzunar. Pe baza rezultatelor obţinute s-a calculat că el înlocuieşte munca a 20 de oameni.

●

Şi petrolul a început să fie folosit în lupta împotriva deşerturilor. Experienţe făcute în Libia prin pulverizări cu petrol pe dunele de nisip au demonstrat că prin această metodă nisipurile se fixează, se păstrează umiditatea solului, fapt care permite creşterea rapidă a plantelor şi a arborilor.

●

În oraşul Cendu (R. P. Chineză) se află un pod neobişnuit. Confecţionat din 20 de frînghii de bumbac, podul lung de 340 m nu are nici o întăritură metalică. Acest pod a fost construit acum 150 de ani şi nu dă semne de uzură nici astăzi.

●

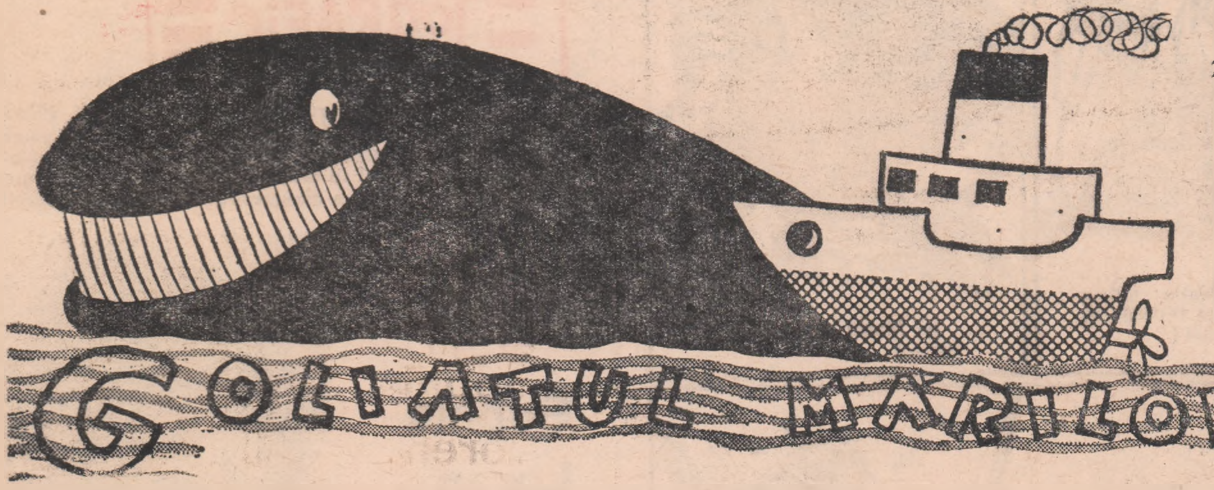
În largul coastelor Japoniei există o staţie oceanografică... fără oceanografi. Este vorba de o instalaţie complexă aşezată pe o platformă metalică bine ancorată în ocean. Dispozitive electronice de mare precizie culeg şi transmit staţiilor terestre, la anumite intervaluri, informaţii referitoare la regimul vînturilor, al valurilor, curenţilor, flora submarină etc.

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

(Va urma)

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

GOLIATUL MĂRILOR (II)

O schimbare în tehnica vînării balenelor a intervenit în 1867, cînd s-a descoperit tunul cu harpon. De atunci au putut fi prinse și exemplare mai mari. Dar acest progres în vînătoarea de balene a avut și o parte negativă : n-a durat mult și balenele din mările nordice au fost distruse. De asemenea, și în mările mai calde vînătoarea acestor animale n-a mai rentat. Vînătorii de balene s-au îndreptat atunci spre Antarctica. Primul vapor a vînat 195 de balene ; vînătorile continuau să se intensifice. Prelucrarea balenelor vînate pe atunci, încă nu era perfecționată, era neeconomică și dura mult. Totul se făcea manual. Grăsimea se introducea în vas, oasele sub punte, iar carnea și coastele se aruncau de obicei în mare.

Tehnica vînatului și a prelucrării balenei s-a perfecționat neîncetat.

O înaltă tehnică în prelucrarea balenelor este aplicată, de pildă, de către balenierele sovietice „Slava“ și „Ucraina Sovietică“. În partea din față a vasului se află un frigider pentru 100 tone de carne. Mai departe carnea este îndreptată spre alte frigidere, unde pot încăpea pînă la 1 800 tone grăsime de balenă. O parte din carne se transformă, cu ajutorul unor aparate speciale, în făină de carne, iar oasele — în făină de oase. Din carnea grasă se extrage grăsime comestibilă și grăsime de folosit în tehnică. Pe vapor se fabrică și conserve și, în același timp, se prelucrează și pielea de balenă.

Bineînțeles că numărul de balene vînate anual crește mereu. Dacă între anii 1902-1913 s-au prins 10 760 balene, între anii 1937-1938 numărul balenelor antarctice vînate a trecut de 46 000 de exemplare.

Cu ajutorul tehnicii moderne pescuitul a dat rezultate cu mult mai valoroase. Dar balenele chiar și în apele reci din jurul Antarcticei s-au împuținat în mod periculos, așa încît și aici balenele vor fi distruse în scurtă vreme.

Pentru ca să nu dispară complet din toate mările, a luat ființă în Norvegia o comisie internațională specială care a stabilit ca balenele să nu fie vînate deodată în toate regiunile Antarcticei. Această comisie are drept scop să reglementeze vînatul de balene spre a nu se ajunge la distrugerea lor totală. Comisia stabilește perioada de vînat, locul și specia de balenă care poate fi vînată. În afară de acestea, fiecare flotilă de vînătoare trebuie să declare numărul și specia balenelor vînate. Numai eschimoșii și ciucoții pot vîna orice gen de balenă, deoarece aceasta este singura lor posibilitate de existență precum și pentru faptul că aceste popoare vînează și astăzi balenele cu bărci mici și cu harpoane de mînă. De altfel sosise de mult timpul ca balenele mari să fie puse sub ocrotire. Desigur, în anii apropiați și balenele mici vor avea aceeași soartă.

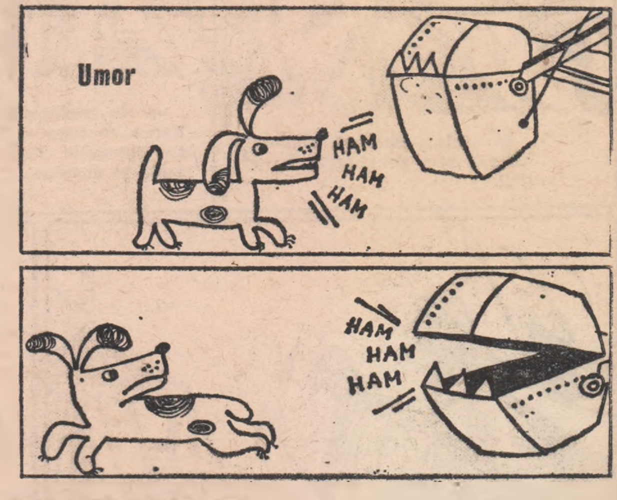
Balenele sînt mamifere. Ele își hrănesc puii cu lapte și respiră aer din atmosferă. La 10—15 minute ies afară din apă și prin orificiile de respirat aruncă în sus aerul expirat și încălzit. Vaporii de apă se transformă în picături, care dau impresia unei fîntîni arteziene.

Specia de balene cu dinți pe ambele fălci are o lungime pînă la 18 m și ajunge pînă la greutatea de 170 tone. Numai limba cîntărește cît un elefant mare. Puiul de balenă are 7 m lungime la naștere.

Ce se poate obține prin prelucrarea materiilor prime din balene ?

1. Conserve ; 2. produse pentru cosmetică 3. creme ; 4. gelatină ; 5. vitamine ; 6. preparate hormonale ; 7. preparate iodice ; 8. ambră; 9. spermanțet; 10. margarină; 11. grăsime tehnică și comestibilă ; 12. filme ; 13. clei; 14. lumînări; 15. piele; 16. săpun.

(După revista cehoslovacă „A.B.C.“)

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

— Cum, tu mai folosești colacul ? !

Copiii și înotul

Intr-un recent jurnal de film, un medic oarecare, prezenta o ciudățenie : un copil de cîteva luni înotînd într-un bazin. Invățase deci să înoate înainte de a ști să meargă !

La natație copiii au posibilități mult mai mari decît în alte sporturi, obținînd performanțe remarcabile. De altfel înotul este și singura probă sportivă unde se cunosc copii campioni și la probele pentru seniori. Argumentul este foarte aproape de noi. La 100 m bras — proba feminină — campioana noastră republicană este un copil de 14 ani : *Gica Manafu* din Galați, cu rezultatul de 1 : 22,8. Altfel vorbind, asta înseamnă că o fetiță este cea mai bună înotătoare din țară la această probă.

Și iată un alt succes al micilor noștri înotători : 1 : 03,9 pe 100 m craul. El aparține lui *Dumitru Gheorghe*, de 13 ani, de la Clubul sportiv școlar din Capitală. Interesant de observat că rezultatul său este mult superior primului record românesc la această probă stabilit în 1924, de clujeanul Ladislau Gustav : 1 : 16,0 ! Chiar și o fetiță, *Carmen Cehanzuc*, tot din Capitală, în vîrstă de 12 ani, are un rezultat mai bun decît vechiul record : 1 : 15,2.

La fel de semnificativ în acest sens este și rezultatul *Ancăi Andrei* din Reșița : 2 : 36,9 la 200 m spate — cu numai 3 zecimi sub recordul republican al Cristinei Balaban, 2 : 36,6. Distanța mică între cele două performanțe dovedește cît de aproape sînt posibilitățile copilului de cele ale adultului în acest sport

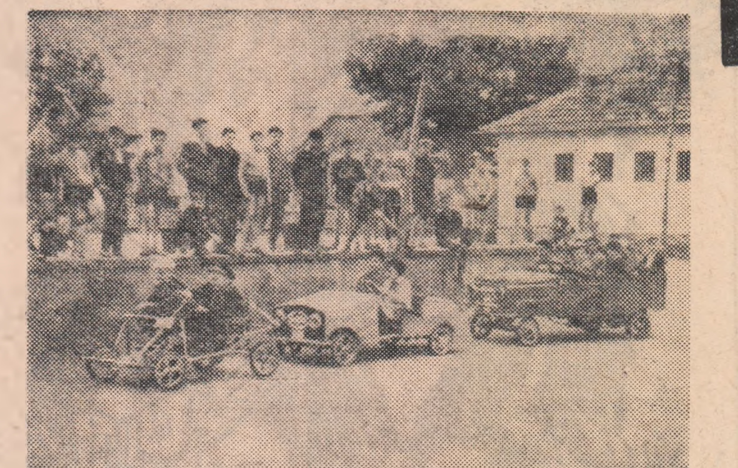
Ilie TRAIAN

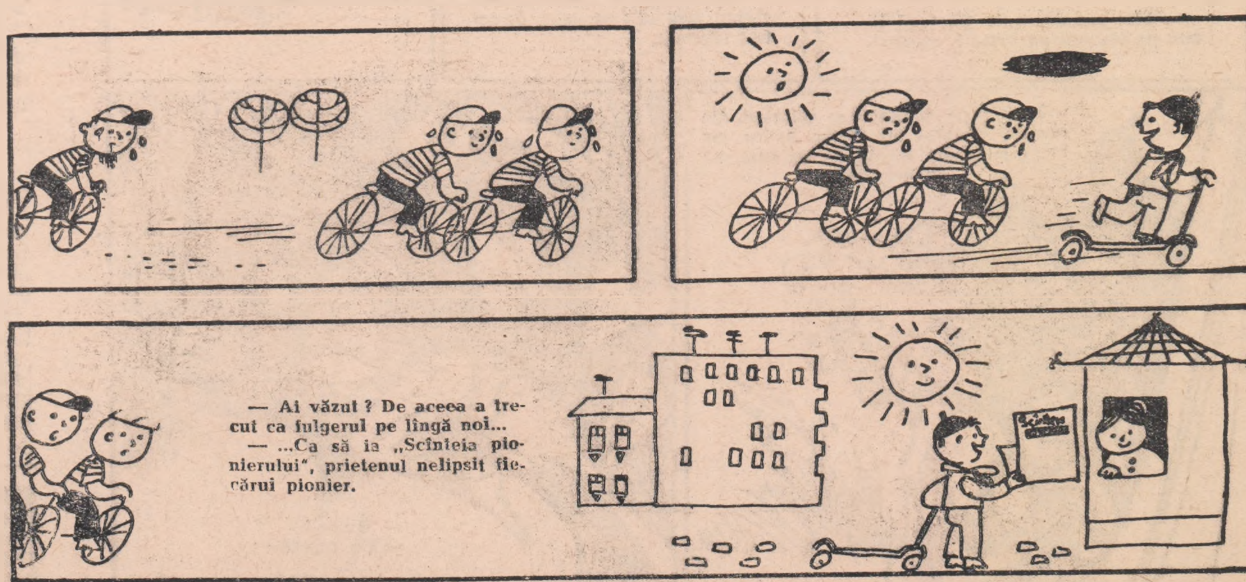
C. P. Z. - 3

Atențiune, atențiune! Azi vă prezentăm noul tip de automobil C.P.Z.-3. Elegant, confortabil, dispune de trei locuri în față și șase în spate. Motorul, lucrul cel mai important la o mașină, are trei cai putere. Atinge o viteză de... 30 km la oră! Are viteza întîia și a doua!

Cine dorește să-l vadă și chiar să se bucure de o plimbare, este invitat la Casa pionierilor din orașul Zalău. Aici, în fața unui numeros public, pionierii din cadrul cercului „Micii tehnicieni“ au prezentat de curînd acest nou tip de automobil. În prezent, pe planșele lor se află proiectele noilor tipuri : C.P.Z.-4 și 5. Acestea vor fi două motociclete, care vor alcătui „controlul circulației“ și, ca și celelalte, vor purta și ele inițialele Casei pionierilor din Zalău.

DUCA VASILE
membru al cercului
„Micii tehnicieni“

ALBUM CINEMATOGRAFIC

Inaugurăm astăzi o rubrică cinematografică. Puteţi decupa fotografiile actorilor prezentaţi aici din două în două numere, pentru a vă alcătui un album. Scrieţi-ne ce actori doriţi să mai publicăm, cu specificarea: pentru rubrica „Album cinematografic". Le aşteptăm!

Sophia Loren

S-a născut la 20 septembrie 1934. Pe numele ei adevărat Sophia Scícolone, această artistă, acum celebră, ia numele de Sophia Loren în anul 1952 pe cînd juca în primul ei film, „Favorita". De atunci a interpretat nenumărate roluri în filme ca „Aida", „Madame Sans-Gêne", „Sechestraţii din Altona" şi altele. În anul acesta, a făcut parte din juriul Festivalului cinematografic de la Cannes. Între timp, trebuia să fie prezentă şi la Londra unde interpretează un rol într-un film cu Charlie Chaplin

Ion Besoiu

Talentatul actor din filmul „Haiducii" s-a născut la 11 martie 1931 în oraşul Sibiu. Pe ecran a debutat în rolul unui ofiţer de aviaţie din filmul „Vultur 101". A fost premiat la cel de-al II-lea Festival al filmului românesc de la Mamaia pentru rolurile Ştefan Tomşa din filmul „Neamul Şoimăreştilor" şi ziaristul Pietraru din „Cartierul veseliei".

În prezent Ion Besoiu, pregăteşte un rol în filmul „Fantomele se grăbesc".

Anecdote

Un tînăr scriitor din veacul trecut avea obiceiul să se laude că este prieten bun cu orice personalitate cu care făcuse doar cunoştinţă. Drept care, la a doua întîlnire, tam-nisam, o tutuia. Într-o zi, l-a întîlnit pe autorul celor trei muşchetari, Alexandre Dumas:

— Bună ziua, dragul meu, ce mai faci?

— Foarte bine, dragul meu — răspunse Dumas — dar cum te cheamă?

Theodor Fontane (secolul XIX), scriitor şi redactor german a primit odată nişte versuri însoţite de o scrisoare în care se spunea: „Din principiu sînt împotriva virgulelor. Vă rog puneţi-le dumneavoastră acolo unde credeţi că este absolut necesar".

Fontane a trimis înapoi versurile autorului cu următoarea notă: „Vă rog data viitoare trimiteţi-mi numai virgulele. Versurile le voi scrie singur!"

CITIŢI ACESTE CĂRŢI

În Editura tineretului au apărut următoarele cărţi pentru voi: **„LEGENDE ISTORICE"** de Dimitrie Bolintineanu, **„GRUIA LUI NOVAC"** — poem popular, **„BUNICA ŞI BUNICUL"** de Barbu Ştefănescu Delavrancea, **„OMUL DE PIATRĂ"** de Victor Eftimiu, **„HOINĂRELI PRIN NATURĂ"** de Demostene Botez şi Ionel Pop. **„POVESTIRI VECHI ŞI NOI"** de Ion Pas, **„ÎNTOARCEREA LUI NEGHINIŢĂ"** de Al. Mitru, **„POVESTEA SCRISULUI"** de Vladimir Colin, **„UNDE FUGIM DE ACASĂ"** de Marin Sorescu, **„HA, RA, BA, BU, RICI"** de Mihai Stoian şi **„DACĂ DESCHIZI UŞA"** de Titel Constantinescu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti. Piaţa „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361